

MÜREKKEP

Kültür – Sanat - Edebiyat

Yıl: 2017-2018
Dönem: 2
Sayı: 8

İrem BURGAZ

Asya KANDEMİR BEYAZ TUVAL

Beyaz tuvalin üzerini,
Renklerle donattım.
Maviden kırmızıya,
Kırmızıdan sarıya atladım.

Mavi boyaya bakınca,
Gökyüzü geldi aklıma.
Çizdim beyaz bulutlar.
Ne de güzeldi onlar!

Yeşil ise hayat veriyor.
Çiçekler ağaçlar süsleniyor.
Kahverengi ile de,
Toprak ana besleniyor.

Beyaz mutluluğun anası...
Siyah hüznün babası...
Pembe sıhhati sağlığı,
Sarı keder ve hastalığı...

Mor sümbüller,
Kırmızı güller,
Ah bu renkler!
Etrafı nasıl da süsler?

Beyaz tuvalin üzerini,
Renklerle donattım.
Siyahdan beyaza,
Pembeden yeşile atladım.

Büşra ÖZDEN DÜRÜSTLÜK OKULU

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken. Ben anamın beşiğini tıngır mıngır salları iken, az gittim uz gittim. Dere tepe düz gittim. Çayır çimen geçerek, lâle sümbül biçerek; soğuk sular içerek, tam bir güz gittim. Bir de dönüp ardıma baktım ki, ne göreyim? Gide-gide bir arpa boyu gitmemiş miyim? Natal - matal martaval, işte size duyulmadık bir masal.

Uzak diyarların birinde çocuklara özel bir ülke varmış. Aslında bu ülke en yakın komşusu Pencere ülkesine bağlıymış. Orada doğan çocuklar 4 yaşlarına geldiklerinde çocuklar ülkesine gider orada eğitilirlermiş. 15 yaşlarına geldiklerinde de kendi ülkelerine dönerlermiş.

Çocuklar ülkesinde verilen eğitim özgür bir eğitimmiş. Çocuklara önce seçenekler veriliyor ve kendi seçtikleri okulda eğitim alıyorlarmış ama bu her zaman olumlu bir eğitim olmayabiliyormuş... Çocuklar ilk geldiklerinde onları hayata hazırlayacak öğretmenler hemen karşılıyorlarmış. Hepsi çocukları kendi okullarına almak istiyormuş. Bu okullar arasında çok rekabet yaşayan iki okul varmış. Bunlardan birisi yalan okulu diğeri de dürüstlük okulu imiş. Yalan okulu yöneticileri gelen çocuklara yalanlar söyleyip ardından şeker veriyorlarmış. Bakın nasıl da tatlı bu yalanlar. İnsan bunaldığı zaman yalan söylemeli diyorlarmış. Şekeri gören çocuklar kanıp gidebiliyorlarmış bu okula. Diğer okul ise dürüstlük okulu imiş. Buranın yöneticileri çocuklara dürüstlüğün her zaman şeker gibi tatlı olmayacağını ama sonunda mutlaka kendilerine faydası dokunacağını söylüyorlarmış. Bu durum çocuklara çok açıklayıcı gelmediği için dürüstlük okulunun öğrencileri azmış.

Gel zaman git zaman kendi ülkelerine döndüklerinde yalan okulundan mezun olan insanların ülkede hiç sevilmediğini görmeye başlamışlar. Küçük çocuklar bile yalanın iyi bir şey olmadığını anlamış. Herkes çocuklar ülkesinde dürüstlük okuluna gidiyormuş artık. Geç de olsa galip olan dürüstlük olmuş.

Gökten üç elma düşmüş. Biri bu masalı okuyana, biri dürüstlük okuluna, biri de yazarın başına.

Duygu DİRGEN KUŞLAR

Kuşsuz bir dünyada yaşamak eksik yaşamaktır bence. Çünkü tüm insanlarda olmasa bile kuş seslere huzur verir birçoğumuza. Onlarla konuşursun, dertleşirsin hatta. Seni anlar, seni dinler. Ne kadar da güzel böyle altın kalpli bir varlığın yanımızda olması. Onların eşliğinde kitap okursun. Belki de çimenlerin üzerine uzanıp bir müddet hayal dünyasına dalarsın. Kuş sesleri varsa kulağında güzel, pozitif bir dünyada yaşadığını düşünürsün. Kibirden, mutsuz insanlardan, umutsuz dünyadan çeker seni bu huzur dolu sesler. Benim gibi doğa aşıkları için sadece yemyeşil bir çimen ve kuş cıvıltıları bile mutluluk kaynağı olabilir. Ama keşke diğer insanlar da üstüne basıp geçtikleri çimenleri bir mutluluk kaynağı olarak görebilseler

Büşra TAŞİNEN ELMALAR

Fatma'nın Çapkın adında çok sevimli bir kuş arkadaşı vardı. Betül onunla oynamaktan büyük zevk duyardı. Ama o gün Fatma'nın canı çok sıkılıyordu. Annesi de o gün kardeşi Hasan'a aşı yaptırmak için hastaneye gidecekti. Birden aklına yine Çapkın ile oynamak geldi. Annesinden izin alarak oynamak üzere bahçeye gittiler.

Annesi de Hasan'ı alarak kasabaya gitmek için yola çıktı.

Çapkın:

-Haydi ormana oyun oynamaya gidelim, dedi.

Fatma:

-Bilmem ki annemiz ve babamız ormana gittiğimizi öğrenirse bize çok kızarlar.

Çapkın:

-Aman canım biraz oynayıp geleceğiz. Nereden haberleri olacak?

Çapkın sonunda Fatma'ı ikna etmişti. Ormanda koşular, koşular ve çok terlediler. Karınları da acıkmıştı. Ağaçtan elma kopararak yıkamadan yediler.

Fatma:

-Artık eve dönelim. Benim karnım ağrıyor, dedi.

Çapkın:

- Karnının ağrısı biraz sonra geçer eve gidelim, dedi.

Tam o sırada hava birden karardı ve yağmur yağmaya başladı.

Fatma ile Çapkın çok ıslanmışlardı. Evin yolunu bulmakta güçlük çekiyorlardı. Çünkü orman da kaybolmuşlardı. Fatma'nın ailesi eve geldi. Fakat Fatma evde yoktu. Annesi Çapkın'ın evine gitti. Orada da olamadıklarını öğrenince iki aile de telaşlandı. Elleri fenerlerini alarak yavrularını aramaya çıktılar. Aradan kısa bir zaman geçti. Ormanın derinliklerinden ağlama sesleri duyuldu. Bunlar Fatma ile Çapkın'dan başkası değildi. Aileleri yavrularını bulunca çok sevindiler. Fakat o gece acilen Fatma ile Çapkın doktora götürüldü. Çünkü çok ateşlenmişlerdi. Doktor onları muayene edince çok üşüttüklerini ve iki gün hastanede kalmaları gerektiğini söyledi. Doktorlar Fatma ve Çapkın'la iki gün boyunca çok ilgilendiler. Onlar da çabucak iyileştiler. Hastaneden çıkarken Fatma ve Çapkın şunları öğrenmişlerdi:

Anne ve babalarından izinsiz hiçbir yere gitmeyeceklerdi. Oyun oynarken terlemeye dikkat edip , meyveleri yıkamadan yemeyeceklerdi.

En önemlisi de asla doktor ve hemşirelerden korkmayacaklar, onları çok seveceklerdi.

**Betül BOYBAŞI
DÜZENSİZLİK**

Betül ERSARİ GÜZEL BAHÇEM

Özenle ekim tohumu,
Her gün verdim suyunu,
Sabırla bekledim sonunu,
İşte oldu güzel bahçem.
İnanırsan sen bir işe,
Çalışırsın hep güzelce,
Sevginle ve de emeğinle,
Başarının sırrı sende.

Yağmur Naz KAYA YARDIMSEVER SELİN

Güzel ve güneşli bir gündü. Selin ve teyzesi hafta sonu gidecekleri piknik için alışverişe çıktılar. Önce kasaptan tavuk eti ve ciğer aldılar. Parasını ödeyerek kasaptan ayrıldılar.

Selin ve teyzesinin pazara gitmek için caddeden karşıya geçmeleri gerekiyordu. Trafik polisi düdüğünü çalarak araçları durdurdu. Yayalar karşıdan karşıya geçtiler. Caddeyi geçtikten sonra Pazar yerine geldiler. Pazarda her türlü sebze ve meyve vardı. Önce domates, biber, soğan aldılar. Poşetler ağır olduğu için Selin de teyzesine yardım ediyordu. Meyve almak için pazarın içine doğru yürümeye başladılar. Hava çok sıcaktı, Pazar da çok kalabalıktı.

Birden; "İmdat cüzdanımı çaldılar, yakalayın!" diye bir ses duyuldu. Hırsız adam cüzdanı çalmış kaçıyor, polis de kovalıyordu. Selin ve teyzesi de olay yerine geldiler. Bir de ne görsünler komşuları yaşlı Hasan dede yerde baygın yatıyor. Zavallı yaşlı Hasan dede cüzdanı çalınca korkudan ve sıcaktan bayılmış. Ambulansa heber verildi. az sonra ambulans geldi. Selin, teyzesi ve yaşlı Hasan dede ambulansa binerek hastaneye gittiler. Doktor, Hasan dedeyi

muayene etti ve hemşireye serum takmasını söyledi. Yaşlı Hasan dede 4-5 saat sonra kendine gelebildi.

Selin ve teyzesi yaşlı Hasan dedeyi bir taksiye bindirerek evine götürdüler. Olayı duyan komşuları, yaşlı Hasan dedeyi ziyarete geldiler. Birden kapı çalındı. Gelen polisti, hırsız yakalanıp hapishaneye atılmıştı. Cüzdanı getirip Hasan dedeye teslim etti. Yaşlı dede:

- Teşekkür ederim, dedi.

Selin ve teyzesi Hasan dedeye: Geçmiş olsun! Diyerek oradan ayrıldılar. Teyzesinden kardeşini alarak eve geldiler. Selin , akşam olanları babasına ve annesine bir bir anlattı. Babası:

- Yavrum başkasına ait olan hiçbir şey alınmaz. Hırsızlık çok kötü bir davranıştır. Yaşlı Hasan dedenin başına da kötü şeyler gelebilirdi. Annenle ve seninle komşumuz Hasan dedeye yardım ettiğiniz için gurur duyuyorum, diyerek onlara sarıldı.

Nursena ERGÜL
MUTLULUK NEDİR?

Aklımı en çok kurcalayan konu mutluluk bu günlerde. Mutluluk nedir, mutlu olmanın bir zamanı var mıdır, mutluluk kişiden kişiye aktarılabilir mi?

Mutluluk hakkında düşündükçe şu fikre vardım: mutluluk parmak izi gibi kişiye özeldir. Herkesin mutlu olduğu farklı bir konu, farklı bir an ya da yer vardır. Bu nedenle mutluluğun evrensel bir tanımı da yoktur. Hatta iki kişinin onayladığı net bir tanım bile yoktur. Fakat mutluluğun aktarılabilmesine çoğu kişi katılır sanırım. Çünkü hepimizin duyduğu mutluluk paylaşıldıkça çoğalır, diye bir cümle vardır. Ben buna çok katılıyorum. Mutluluk bir domino taşı gibidir. Bir yerde başlayınca pek çok insanı etkiler. Örneğin zor bir hastalığı yenen bir hasta kendisi mutlu olduğu gibi ona bu duyguyu yaşatan doktoru da mutlu eder. Hastalığı boyunca yanında olan ailesini de sevince boğar ve bu zincirleme şekilde devam eder.

Mutluluk üzerine düşünürken farkına vardığım başka bir şey daha var. Düşünmekle gelen bir duygu değil maalesef mutluluk. O yüzden düşünmekten çok anı yaşamak gerekiyor galiba. Çünkü mutluluk sadece an'da saklıdır.

İrem Su ÇANKYA
JUDO MÜSABAKASI

23 Şubat Cuma günü ilçemizi temsil edeceğimiz bir judo müsabakasına katılacaktık. Bizim okulumuzdan ben, Reyhan Asya ve Ezgi Sude müsabakalarda idik.

Salona giderken çok heyecanlı idik. Ama bu heyecan korku anlamı taşımıyordu kesinlikle. Çok özgüvenli idik. Üç arkadaş birbirimize söz vermiştik, madalya almadan gelmeyecektik. Müsabakalar başladığında verdiğimiz sözü tutabileceğimiz anladık. Her birimiz madalyalar ve dereceler aldık. Gururla ilçemize döndük.

Okulumuz bizlerin başarısından çok memnun oldu. Bizler de bu madalyalar ile judo konusunda başarılı olduğumuza iyiden iyiye inandık. Ve bu sevdiğimiz spordan vazgeçmemeye karar verdik.

Yavuz Selim KANDEMİR
KIZIL TİLKİ İLE ROPÖRTAJ

Reyhan Asya: Merhaba kızıl tilki bize kendini tanıtabilir misin?

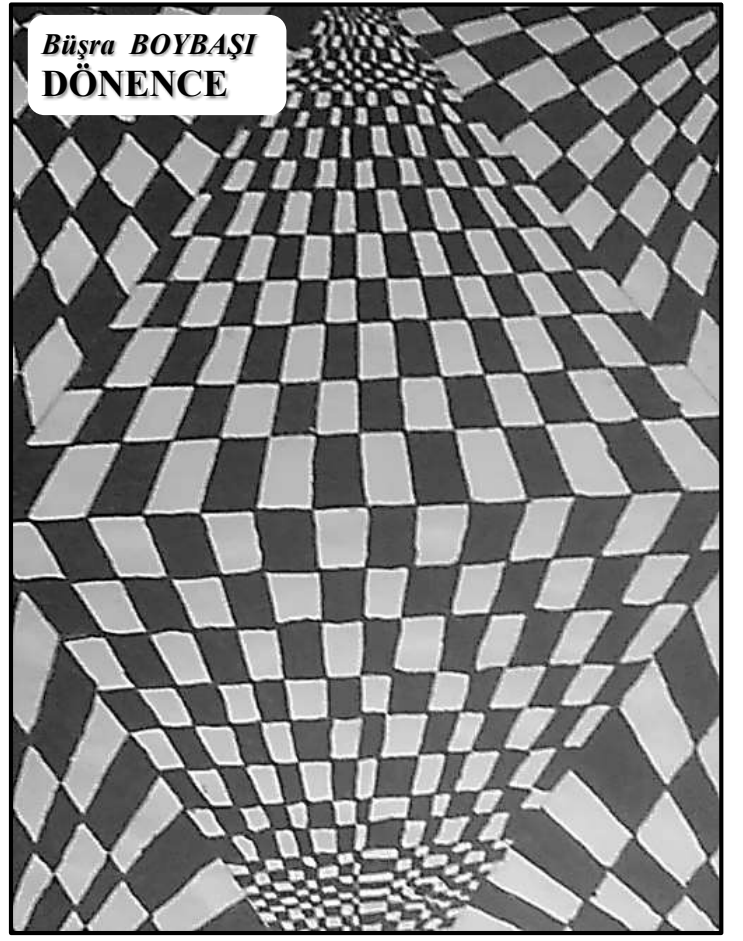
Kızıl Tilki: Elbette ,ben kızıl tilki. Karadeniz ormanlarında yaşıyorum. Birçok arkadaşım, eğlenceli, neşeli bir hayatımız vardı. Ama maalesef şimdi çoğu aramızda yok.

Reyhan Asya: Aaa! Peki ne oldu ki onlara?

Kızıl Tilki: E kuzum sen hiçbir şey bilmiyormuşsun ki? İyi dinle de öğren o zaman. Belki bu yanlışta sen bir dur dersin. Birçok orman sakinimiz bu yanlışlar yüzünden hayatına veda etti. Bir gün biz neşe ile sohbet ediyorduk. Dostum ceylanın bize doğru koştuğunu gördük. Ceylan yerinde duramıyordu: 'Canını seven kaçsın, yoksa koca ormanla siz de yok olacaksınız' diyordu. Anlamıştım. Yangın çıkmıştı. Arkadaşlarımla dört bir yana dağıldık. Elimizden geldiği kadar herkese yangın felaketini haber verdik. Çok arkadaşımızı, birçok ağacımızı bu yangında kaybettik. Sonradan öğrendik ki yandan söndürülmeyen bir piknik ateşi yüzünden çıkmış. Minik bir kıvılcım bir çok cana mal olmuştu.

Reyhan Asya: Allah'ım bu nasıl felaket? Demek bitkiler de zarar gördü.

Büşra BOYBAŞI
DÖNENCE

Melike ÖZDEMİR
HAYAT

Hayat uzun bir yoldur,
Kimi zaman zor bulunur.
İniş, çıkış olsa da,
Elbet bir gün son bulur.

Bu yolculuğun kaptanı sensin.
Ağla, gül hepsi var bilirsin.
Sen nasıl görmek istersen,
Hayat sana onu versin.

Hayatında herkesi sev.
Sevgi hiç yük olmaz sana.
Sen hayata ne verirsen,
O da döner bir gün sana.

Kızıl Tilki: Ah, ah görmezler mi? Yuvalarımız ağaçlar, süslerimiz çiçekler hepsi... hepsi kül oldular. İşin garibi insanlar kendi yaşam alanlarına da zarar veren bu yangınları önemsemiyorlar. Ağaçlar öldükçe oksijen azalıyor, temiz hava dünyayı ter ediyor. Yerini hastalıklara bırakıyor. Görmüyor, anlamıyorlar.

Reyhan Asya: Öyle haklısın ki...

Kızıl Tilki: Madem bana hak veriyorsun, lütfen bizler için bir şeyler yap.

Reyhan Asya: Ben tek başıma ne yapabilirim ki?

Kızıl Tilki: Bu konuştuklarımızı insanlara ulaştır. Ne kadar çok insan duyarsa o kadar iyi olur. Bir kişi bile bilinçlense öyle çok şey değişir ki!

Reyhan Asya: peki kızıl tilki, bu konuşmamızı insanlara ulaştırabilmek için elimden geleni yapacağım. Sana söz veriyorum.

Kızıl Tilki: Umarım faydası olur. Hoşça kal Reyhan.

Reyhan Asya: Sen de kızıl tilki... sen de...

Elif Nur BOYBAŞI
SERÇEM

Hanife ARSLAN
KARDEŞİM

Güleryüzlülüğüyle neşe saçan,
Tatlılığıyla saadet veren,
İçimi kaplayan nefesim,
Benim canım kardeşim.

Sensin benim kişiliğim.
Sensin benim huzurum.
Her şeyimsin sen benim,
Benim canım kardeşim.

Neşe dolu sözlerle,
Mutluluk dağıtan yürekle,
O masmavi gözlerle,
Benim canım kardeşim.

Ağlayınca dayanamam,
Gülüştüne hiç doyamam.
Bana kızsız bile kırmayan,
Benim canım kardeşim.

Çiçeklere çok benziyorsun,
Benim canım kardeşim.
Onlar gibi solmuyorsun.
Benim canım kardeşim.

Sude ÖZDEMİR
EYVAH KİTAP

Yazar Mine Soysal bu kitabını, okuma alışkanlıkları üzerine sohbet ettiği 40 binden fazla öğrenciden hareket ederek kaleme almış. Çocukların, gözünden kitap ne demektir, bu soruya cevap veren öyküler yer alıyor kitapta. Kitap okumaktan nefret edenler, ailesinin sürekli

oku demesine maruz kalanlar, öğretmenlerinin seçtiği kitabı okumak zorunda olanlar bu kitabın baş kahramanları... Kitabı okurken kendinizi mutlaka öykülerin içinde hissedeceksiniz. Çünkü kitabın kahramanları bizlere hiç yabancı değil. Ayrıca kitapta bizlere okuma alışkanlığı kazandırması gereken büyüklerimizin bu sırada nasıl davranmaları gerektiği de anlatılıyor. Bana kalırsa bu kitap sadece çocuklar için değil, her yaş grubu için çok özel mesajlar taşıyor. Sadece öğrencilere değil, öğrenmek isteyen herkese tavsiye ediyorum.

Reyhan KANDEMİR

KÜÇÜK PRENS İLE RÖPORTAJ

Ben: Hoş geldin sevgili dostum Küçük Prens. Bugün sizinle su israfı konusunda bir röportaj yapacağız. (Mikrofonu küçük dostuma uzattım.)

K.P.: Öncelikle hoş buldum. Su israfı konusunda bir röportaj yapacağımızı biliyorum. İstersen hemen başlayalım.

Ben: Elbette. İlk sorum şu: Sence su israfı nedir? Bize kendi cümleleriyle tanımlar mısın?

K.P.: Bu çok kolay. Suyun gereksiz yere harcanmasıdır tabii ki.

BEN: Peki sence bu israfın doğurduğu sonuçlar nelerdir, bilgi verir misin?

K.P.: Siz suyun sadece dünyada olduğuna inanıyorsunuz. Bildiğin gibi gezip gördüğüm birçok gezegen var. Bunların hepsinde de su bulunuyor. Ama bazılarında yok denecek kadar az. O yüzden hayat olmadığına inanılıyor o gezegenlerde. Dünyadaki su israfı böyle giderse biz de o hayat olmayan gezegenlerden biri olacağız. Yani vay halimize...

Ben: Peki sen bu durumdan nasıl etkileniyorsun? İnsanları bilinçlendirmek için neler yapmalıyız ki?

K.P.: (İçini çekti küçük dostum.) çok olumsuz etkileniyorum elbette. Üstün yeteneklerimin olması, diyar diyar gezmeme beni kurtarmıyor. Canım gülümü sulayamıyorum bir kere... her geçen gün daha da soluyor. Yaprakları ölüyor. İnsanları bilinçlendirmeye gelince. Öncelikle bu durumun değişmesi gerektiğine daha doğrusu değişmek zorunda inanmalıyız. Sivil toplum kuruluşları, vakıflar en çok su için çalışmalı. Çünkü su yoksa gerçekten hayat olmuyor. Ben kendimce bir şeyler yapmaya çalışıyorum ama maalesef doğru söyleyeni dokuz gezegenden kovuyorlar. Ama ben bıkmayıp onuncu gezegene de gideceğim.

Ben: Doğru söyleyeni dokuz köyden kovuyorlar demek istedin galiba küçük dostum. Haklısın pes etmeden onuncu köye gitmeliyiz. Elbette bize inanan insanlar çıkacaktır.

K.P.: Elbette çıkacaktır Reyhan. Biz doğaseverler asla pes etmeyeceğiz.

Ben: Seninle sohbet etmek çok güzeldi Küçük Prens. Fakat süremiz sona eriyor. Ekleme istediklerin var mı?

K.P.: Tabii... lütfen dünyanın bize emanet olduğunu gelecek nesillere onu sapasağlam teslim etmemiz gerektiğini unutmayalım.

Ben: Ağzına sağlık dostum. Çok keyifli bir röportajdı.

K.P.: benim için de öyle idi. Teşekkür ederim.

İMTİYAZ SAHİBİ

Nusret PARLAK

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Zehra SANCAR

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Oğuz ÇİMEN

GÖRSEL DANIŞMAN

Esmâ COŞKUN

Şehriban ÜN

YAYIN KURULU

Semra DOĞAN

Nilüfer AKBAŞ

Gülsüm KANDEMİR

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK ATATÜRK ORTAOKULU

Atatürk Mah. Alim Sok. No:21 Çubuk/ ANKARA

(0312) 837 1075